

søgt at lade komme frem. Vi skulde have været meget villige til at benytte af den Hjælp, der kunde ydes til at gjøre Ordningen bedre; men, som det foreligger, tror jeg, at vort Forslag har væsentlige Fortrin for et Forslag, der er bygget paa det rene Anmeldelsessystem.

Sæsen: Det er visseelig ikke for at faae det sidste Ord, at jeg igjen begjærede Ordet, men jeg skal blot gjøre et Par ganske korte Bemærkninger til den ærede Ordførers Foredrag. Jeg skal da sige, at jeg, hvad jeg tror tydelig nok at have udtalt, paa ingen Maade ser den nuværende Tilstand i Patentvesenet i et rosenrødt Stjær. Jeg finder tværtimod, at Tilstanden er meget daarlig i den Henseende; men et Andet er, om den ikke bliver meget flettere, naar vi gaa over til den nye Tilstand. Jeg tror just ikke, at man kan kalde det Belvilje, naar den polytekniske Lærestiftelse har givet Betænkning over disse Sager; men Et er det jo, naar Indenrigsministeren begjærer den polytekniske Anstalts Erklæring, og et Andet er, naar kun tre Mænd, som ere lønede for deres Sværn, begjære den Sagkundskab hos den polytekniske Anstalt eller Andre, som de ikke selv have; thi da ville de Mænd, der skulle afgive deres Betænkning, have at afgive den til en Kommission i Stedet for til Indenrigsministeriet og ville med Grund kunne sige: I ere dog lønede, for at bestemme disse Sager, hvorfor skulle vi da have Uleiligheden dermed? Forholdet er dog virkelig her et ganske andet. Den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at, hvis jeg ikke var fornøjet med de Forslag, Mørtallet havde stillet, kunde jeg have stillet andre. Dette er mig vel bekendt; men jeg er nu saa gammelt Medlem af Landstinget, at jeg fuldt vel veed, at, naar den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne har konsekreret med den ærede Minister og er enig med ham om Sagen, vil det være aldeles urimeligt eller i alt Fald frugtesløst, om noget Medlem vil vente at faae noget Forslag antaget; saa at det Arbejde jo vilde have været aldeles spildt, hvis jeg havde stillet andre Vædringsforslag. Særligt er der en Bemærkning, jeg dog endnu skal gjøre angaaende Domstolene, og det er den, at jeg ingenlunde anser det for saa klart, som den ærede Ordfører syntes at antage — og i alt Fald ønskede jeg gjerne at høre den ærede Ordførers Mening derom — hvorvidt Loven, som den nu foreligger, er affattet saaledes, at det ikke er Opfinderen, som har faaet Afslag af Patentkommissionen paa en Ansøgning, muligt at gaa til Domstolene og gjøre sin Ret til at faae Patent gjældende der. Nu har den ærede Minister i Overensstemmelse med den ærede Ordfører forandret Ordene „Udgang til at faae Patent“, til „Ret til at faae Patent“. Det kunde dog være, forekommer det mig, at Spørgsmaalet — jeg tør paa ingen Maade strag have nogen Mening derom, men det falder mig

ind, at det dog kunde være et Spørgsmaal — hvorvidt den Afgjørelse, som Patentkommissionen kommer til, er bindende over for Administrationen og tillige er bindende overfor Opfinderen, saa at han ikke kan påtale sin Ret til at erholde Patent, uagtet den er negtet af Patentkommissionen. Det vilde stille Sagen noget bedre for Opfinderen, om Afgjørelsen ikke var bindende; men i og for sig vil jeg nok tro, at det i de fleste Tilfælde ikke vil have stor Betydning; det er jo ogsaa kun incidenter, at jeg gjør denne Bemærkning.

Sauguières: Jeg vil blot tillade mig at meddele en lille Oplysning. Naar den polytekniske Lærestiftelse har skullet erklære sig over Sager, der angik det Militære, har den i Reglen udtalt, at den fandt det hensigtsmæssigt, at militære Autoriteter, der nærmest vare beføjede dertil, kom til at udtale sig, og Indenrigsministeriet har da gennem Krigsministeriet sendt Sagen til den vedkommende Autoritet, som har udtalt sig derom. Jeg antager, at der Intet vil være til Ginder for, at en lignende Praxis kan vedblive. Jeg formoder, at det er gaaet ligeledes i andre Retninger, nemlig at den Autoritet, der maatte anses for den nærmest kompetente, er bleven adspurgt.

Ordføreren (Krieger): Jeg skal kun gjøre to Bemærkninger, som jeg skylber den ærede Landstingsmand, der er Medlem af Udvalget. Den første er, at han dog virkelig maa kjende os Medlemmer, med hvem han har arbejdet i Udvalget, saa meget, at han veed, at saalænge Forhandlingerne ikke vare sluttede, vilde man efter bedste Evne tage alt muligt Hensyn til de Forslag, han bragte frem, sigtende til at forbedre den hele Sag fra det Standpunkt, hvorpaa Mørtallet stod. At man skal tage Hensyn til Forslag, som gaa ud paa fuldstændigt at kuldstaffe Mørtallets Standpunkt, kan han jo ikke forlange af os; men han veed, at vi have et meget aabent Øre for Forslag, der gaa ud paa at forbedre Sagen fra det Standpunkt, vi staa paa. Han oplæste dernæst et Spørgsmaal, som jeg ikke har særligt Kald til at bevare, men gjerne skal sige min Mening om, nemlig hvorvidt den Afgjørelse, der kommer fra Patentkommissionen, kan bringes ind for Domstolene. Jeg maa dertil svare et Nei, ubetinget Nei. Efter hele Lovens Anlæg er det ganske vist, at der ikke kan rokkes ved Administrationens Afgjørelse. Ligeaa lidt som en Afgjørelse, en Fortolkning af Pattigloven, som engang er henlagt under Administrationen som sidste Instans, kan bringes for Domstolene, fordi man kan gjøre det f. Ex. i England under visse Forudsætninger, ligeaa lidt kan Patentkommissionens Afgjørelse, der efter Lovforslaget skal være bindende, bringes for